

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **D. J.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 4. 3. 2019, č. j. 72 Ad 57/2018 – 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyni **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 9. 2018, č. j. MPSV – 2018/161245-421/1, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „úřad práce“) ze dne 22. 6. 2018, č. j. OLA – 4445/2018 – CO, kterým byla žalobkyni podle § 56 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), uložena povinnost vrátit na účet úřadu práce podporu v nezaměstnanosti v částce 32 116 Kč za období od 14. 12. 2017 do 30. 4. 2018.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 4. 3. 2019, č. j. 72 Ad 57/2018 – 50, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že absence posouzení v posudku o invaliditě, zda je žalobkyně schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek, byla vadou řízení, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle konstantní judikatury musí být posudek o invaliditě především úplný a přesvědčivý, v souzené věci však posudek o invaliditě ze dne 3. 5. 2018 neobsahuje žádnou informaci o tom, zda je žalobkyně

schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek; její pracovní schopnost přitom zůstala z 30 % zachována. Interní pokyn České správy sociálního zabezpečení (o tom, že v případě schopnosti výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek nebude tato informace v posudku o invaliditě uváděna) není obecně znám, nevěděla o něm podle správního a soudního spisu a podle informace zmocněnce při soudním jednání ani žalobkyně – podle něj se o pokynu dozvěděla až z rozhodnutí žalovaného o odvolání. Věcně tedy žalobkyně nebyla řádně poučena.

[4] Krajský soud zdůraznil, že posouzení míry poklesu pracovní schopnosti je otázkou odbornou – medicínskou (důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem) a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soudy ani úřad práce ani žalovaný si proto nemohou učinit úsudek o této otázce sami. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se posudkoví lékaři vypořádali se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnili. V případě neúplného posudku je třeba vyžádat jeho doplnění, k tomu krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2009, č. j. 4 Ads 84/2009 - 44 nebo náleze Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16. Se zřetelem k uvedenému dospěl soud k závěru, že posouzení zdravotního stavu žalobkyně a jeho dopadu na její pracovní schopnost, uvedeného v posudku o invaliditě ze dne 3. 5. 2018, nelze dosud považovat za zcela úplné a přesvědčivé, protože zde chybí povinná náležitost posudku podle § 39 odst. 4 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) a podle § 7 písm. f) bod 6 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity). Závěr úřadu práce o nezařazení žalobkyně do evidence uchazečů o zaměstnání byl bez výslovného vyjádření posudkového lékaře předčasné a krajský soud v dalším řízení žalovanému uložil, aby vyžádal od lékařské posudkové služby Okresní správy sociálního zabezpečení v Olomouci doplnění posudku o chybějící náležitost.

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Krajskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

[6] Stěžovatel se ztotožňuje s krajským soudem, že spornou otázkou v souzené věci bylo, zda chybějící posouzení, zda je žalobkyně schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek v posudku o invaliditě ze dne 3. 5. 2018, bylo vadou řízení, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nesouhlasí však se závěrem, že absence tohoto posouzení takovou vadou řízení byla, a to z následujících důvodů. Předně, stěžovatel je přesvědčen, že posudek o invaliditě ze dne 3. 5. 2018 naplňuje požadavky stanovené jak § 39 odst. 4 písm. f) zákona o důchodovém pojištění, tak v § 7 písm. f) bodu 6. vyhlášky o posuzování invalidity, když neuvedením této informace o schopnosti výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek je nepochybně zřejmé, že pojištěnec takovéto výdělečné činnosti schopen není. Taková osoba pak ani nemůže být dle § 25 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání, a pokud jí

pokračování

bude zpětně přiznán invalidní důchod, je povinna vracet podporu v nezaměstnanosti vyplacenou v souběhu s dobou, za kterou náležel invalidní důchod [§ 56 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti]. V tomto ohledu považuje stěžovatel za ne zcela přiléhavý odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. Ads 13/2003 – 54.

[7] Stěžovatel dále poukazuje na sdělení Generálního ředitelství Úřadu práce ČR, podle něhož Česká správa sociálního zabezpečení (ČSSZ) s účinností od 19. 10. 2015 změnila znění výroku posudku o invaliditě pro osoby ve třetím stupni invalidity tak, že od tohoto data již nebudou nově vydávané posudky obsahovat větu „*nadále není schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek*“. Změna praxe byla učiněna z důvodu nesrozumitelnosti a zavádějícího znění pro pojištěnce a zaměstnavatele, když negativní výrok byl jimi vykládán tak, že daná osoba nesmí pracovat vůbec. Z tohoto důvodu proto od uvedeného data posudky o invaliditě pojištěnců, kteří jsou při uznání invalidity třetího stupně schopni pracovat za zcela mimořádných podmínek, obsahují pouze výrok pozitivní; nadále je uváděna procentní míra ztráty pracovní schopnosti.

[8] Bez ohledu na skutečnost, že praxe ČSSZ nebyla žalobkyni známa, byla tato dne 14. 5. 2018, při předložení posudku o invaliditě ze dne 3. 5. 2018, výslovně upozorněna, že bude-li úřadem práce dodatečně zjištěno, že jí byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně a současně nebude-li schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek, bude povinna podporu v nezaměstnanosti vrátit. Totožné upozornění bylo obsaženo i v části II. bodě 14. *Základního poučení uchazeče o zaměstnání ze dne 1. 1. 2016*, které bylo žalobkyni předáno dne 14. 12. 2017, při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání. Stěžovatel k tomu uvádí, že lze jen stěží po úřadu práce požadovat, aby při podání žádosti o podporu v nezaměstnanosti předjímal všechny skutečnosti, které v budoucnu mohou nastat a které mohou mít vliv na podporu v nezaměstnanosti a o všech takových možných následcích podrobně a rozsáhle uchazeče o zaměstnání poučoval.

[9] Nadto stěžovatel apeluje na účel a smysl § 56 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, stanovícího nemožnost souběhu pobírání invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně a podpory v nezaměstnanosti. Dle spisové materie není sporu o tom, že žalobkyni byla v době od 14. 12. 2017 do 30. 4. 2018 vyplácena podpora v nezaměstnanosti ve výši 32 116 Kč. Posudkem o invaliditě ze dne 3. 5. 2018, č. j. LPS/2018/41-NROLM-CSSZ byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že je nadále invalidní ve třetím stupni dle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, což má oporu i v rozhodnutí ČSSZ Praha ze dne 30. 5. 2018, č. j. R-30.5.2018-427/616 127 6539, kterým bylo zrušeno rozhodnutí ČSSZ ze dne 8. 12. 2017, č. j.: R-8.12.2017-427/616 127 6539, o snížení výše invalidního důchodu. Stěžovatel je přesvědčen, že dne 3. 5. 2018 a 30. 5. 2018 bylo konstatováno, že žalobkyně je invalidní ve třetím stupni, a to nepřetržitě ode dne 22. 11. 2016. Stěžovatel má za to, že invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně tak žalobkyni příslušel i za dobu, kdy pobírala podporu v nezaměstnanosti, tedy v době od 14. 12. 2017 do 30. 4. 2018.

[10] K poznámce soudu, že pracovní schopnost žalobkyně zůstala z 30 % zachována a ani přesto nebylo vysloveno, zda je žalobkyně schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek, stěžovatel uvádí, že schopnost využití zachované pracovní

schopnosti je dle § 7 písm. f) bodu 5. vyhlášky o posuzování invalidity nutno posuzovat u pojištěnce, jehož míra poklesu pracovní schopnosti činí nejméně 35 % a nejvíce 69 %, tedy u pojištěnců s invaliditou prvního a druhého stupně. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na obsah posudku o invaliditě ze dne 3. 5. 2018, v němž je vysloveno, že „*při somatizační poruše s opakovanými dekompenzacemi a hospitalizacemi není schopna se uplatnit na trhu práce*“. Stěžovatel tudíž uzavírá, že posudek je úplný a odůvodněný a posouzení zdravotního stavu žalobkyně bylo učiněno přesvědčivě a úplně. Navrhuje proto, aby kasační soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že s odůvodněním krajského soudu zcela souhlasí a námitky stěžovatele ohledně aktuálního zdravotního stavu žalobkyně považuje za zcela nepatřičné až spekulativní. Kasační stížnost proto žalobkyně považuje za nedůvodnou a z toho důvodu ji navrhuje zamítnout. Pouze nad rámec, z procesní opatrnosti, žalobkyně připomíná, že neúplný posudek o invaliditě není jen záležitostí žalobkyně a dotčených orgánů veřejné správy, ale s ohledem na svůj charakter se zcela nepochybně dotýká i blíže neurčeného okruhu pojištěnců, o jejichž důchodových nárocích v kritickém období orgány sociálního zabezpečení obdobně rozhodovaly. K tomu žalobkyně připomíná principy právního státu a dobré správy, jak mj. vyplývají z judikatury Ústavního soudu. To v praxi znamená, že pojištěnec v případě nesouhlasu s obsahem posudku o invaliditě jej může namítat v řízení o důchodové dávce nebo ve správní žalobě. Tato možnost byla žalobkyni a nejen jí upřena.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uvedených v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel především vytýká krajskému soudu nesprávné posouzení právní otázky týkající se náležitostí posudku o invaliditě žalobkyně. Zdůrazňuje zákaz souběhu pobírání podpory v nezaměstnanosti a invalidního důchodu ve třetím stupni podle zákona o zaměstnanosti a chybějící posouzení toho, zda je žalobkyně schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek, a zda tak představuje výjimku ze zákazu souběhu pobírání obou finančních částek, stěžovatel nepovažuje za vadu řízení.

[14] Ze spisu vyplynulo, že posudkem o invaliditě ze dne 24. 11. 2016, č. j. LPS/2016/6563-OC-CSSZ, byla žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s poklesem pracovní schopnosti o 70 % uznána invalidní ve třetím stupni.

[15] Posudkem o invaliditě ze dne 14. 11. 2017, č. j. LPS/2017/5944-OC-CSSZ byla žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s poklesem pracovní schopnosti o 45 % uznána invalidní v prvním stupni; následovalo rozhodnutí ČSSZ ze dne 8. 12. 2017, č. j. R-8.12.2017 – 427/616 127 6539, kterým se výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně snížila na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně.

[16] Dne 14. 12. 2017 podala žalobkyně žádost o zprostředkování zaměstnání a žádost o podporu v nezaměstnanosti u úřadu práce; dne 6. 1. 2018 podala námitky proti

pokračování

rozhodnutí ČSSZ ze dne 8. 12. 2017. Úřad práce rozhodnutím ze dne 22. 1. 2018 pod č. j. OLA-783/2018-CO, žalobkyni podporu v nezaměstnanosti přiznal.

[17] Revizním posudkem o invaliditě ze dne 3. 5. 2018, č. j. LPS/2018/41-NR-OLM-CSSZ byla žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s poklesem pracovní schopnosti o 70% uznána invalidní ve třetím stupni. Následovalo rozhodnutí ČSSZ ze dne 30. 5. 2018, které zrušilo napadené rozhodnutí ČSSZ ze dne 8. 12. 2017.

[18] Žalobkyně se dne 14. 5. 2018 dostavila na úřad práce po ukončení dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání po hospitalizaci, současně předložila revizní posudek. Dne 6. 6. 2018 žalobkyně úřadu práce doložila rozhodnutí ČSSZ ze dne 30. 5. 2018.

[19] Rozhodnutím úřadu práce ze dne 22. 6. 2018, č. j. OLA – 4445/2018 – CO, byla žalobkyni podle § 56 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, uložena povinnost vrátit na účet úřadu práce podporu v nezaměstnanosti v částce 32 116 Kč za období od 14. 12. 2017 do 30. 4. 2018. K odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 25. 9. 2018, č. j. MPSV – 2018/161245-421/1, potvrdil rozhodnutí úřadu práce.

[20] Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Podle § 39 odst. 2 téhož zákona „*jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*“ Podle § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění platí, že při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, f) v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek (pozn. zvýrazněno Nejvyšším správním soudem).

[21] Obligatorní náležitosti posudku upravuje vyhláška o posuzování invalidity; podle § 7 písm. f) bodu 6. má posudek obsahovat, *zda je pojištěnec v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.*

[22] Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudek posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem

rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna.

[23] Správní soud tedy sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku - srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 25. 9. 2003 č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, nebo ze dne 3. dubna 2013 č. j. 6 Ads 158/2012 - 24 a mnohé jiné), případně - namítal-li to žalobce - zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).

[24] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že v nyní projednávaném případě posudek o invaliditě ze dne 3. 5. 2018 neobsahuje povinné náležitosti ve smyslu § 39 odst. 4 písm. f) zákona o důchodovém pojištění a § 7 písm. f) bodu 6. vyhlášky o posuzování invalidity. Předmětný posudek obsahuje v závěrečné části toliko konstatování: „*Míru poklesu pracovní schopnosti hodnotím dle kap. V, pol. 5d) 70 %*“, absentuje však jakékoli vyjádření posudkového lékaře ke schopnosti výdělečné činnosti žalobkyně. V tomto ohledu neobstojí ani argumentace stěžovatele zavedenou správní praxí ve formě interního pokynu ČSSZ. Nelze se dovolávat zavedené správní praxe za situace, kdy tato není souladná se zákonem (§ 2 odst. 4 správního řádu); k tomu lze odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015 - 35. V takových případech je možná, ba dokonce nutná, změna správní praxe. Správní orgán totiž změnou takové správní praxe pouze znovu podřizuje výkon své pravomoci zásadě legality zakotvené v § 2 odst. 1 správního řádu. Není totiž přípustné, aby si orgán sociálního zabezpečení vybíral, které ze zákonem stanovených povinných náležitostí budou obsahem lékařského posudku, a které nikoliv. Argumentace stěžovatele, podle níž se neuvedením informace o schopnosti výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek implikuje skutečnost, že pojištěnec takovéto výdělečné činnosti schopen není, jde proti samotnému smyslu posuzování invalidity odbornou posudkovou komisí.

[25] Uvedené platí tím spíše, pokud stanovisko posudkového lékaře o schopnosti výdělečné činnosti žadatele za zcela mimořádných podmínek má přímý vliv na čerpání podpory v nezaměstnanosti, jako tomu bylo v případě žalobkyně. Zákon o zaměstnanosti v § 56 odst. 1 stanoví: „*Uchazeč o zaměstnání je povinen vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci nebo jejich části, bylo-li krajskou pobočkou Úřadu práce dodatečně zjištěno, že mu byl přiznán starobní důchod nebo invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, s výjimkou invalidního důchodu přiznaného fyzické osobě, která je invalidní ve třetím stupni a je schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.*“ Citované ustanovení řeší vrácení podpory v nezaměstnanosti (podpory při rekvalifikaci) úřadu práce v taxativně vyjmenovaných případech, kdy sice fyzická osoba přiznání a neoprávněné poskytování svým jednáním nezavinila, ale vzhledem k uvedeným okolnostem dochází k duplicitnímu poskytování prostředků z různých zdrojů. Výjimku představuje invalidní důchodce ve třetím stupni, současně schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. V takovém případě je možné, aby se pojištěnec přihlásil do

pokračování

evidence úřadu práce, případně pobíral podporu v nezaměstnanosti.

[26] Krajský soud tedy existenci důvodu dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro zrušení rozhodnutí žalovaného (stěžovatele), konstatoval věcně správně. Krajský soud v závazném právním názoru popsal vady správního řízení, přičemž uložil stěžovateli, aby vyžádal od lékařské posudkové služby OSSZ v Olomouci doplnění posudku o náležitost podle § 39 odst. 4. písm. f) zákona o důchodovém pojištění a § 7 písm. f) bod 6. vyhlášky o posuzování invalidity; teprve poté lze ve věci rozhodnout.

[27] Nejvyšší správní soud neshledal naplnění stěžovatelem uplatněného kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. s) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[28] Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalobkyni Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ze spisové dokumentace nevyplývá, že by jí v průběhu řízení o kasační stížnosti nějaké náklady vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu